

Carrer Nou del Teatre, 16 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

EL CHICO Y LA GARZA

Kimitachi wa dô ikiru ka

Japó, 2023

Direcció: Hayao Miyazaki

Guió: Hayao Miyazaki

Veus: Soma Santoki, Masaki Suda, Karen Takizawa, Takuya Kimura

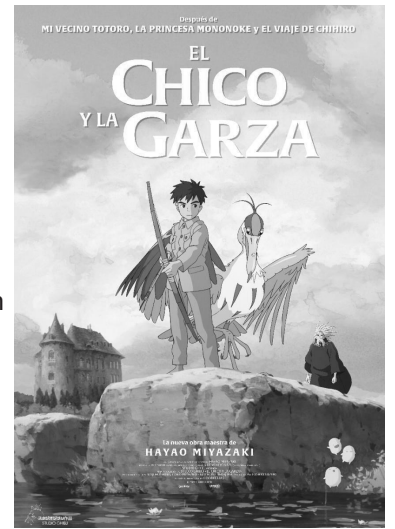
Gènere: animació, drama, fantàstic

Durada: 124 minuts

Idioma: japonès

Subtítols: castellà

Data d'estrena: 27/10/2023

La flama que revifa el foc

A l'última pel·lícula, *El vent s'aixeca* (2013), Hayao Miyazaki feia pensar que s'acomiadava regalant-nos un emotiu al·legat pacifista amb apunts autobiogràfics sobre els traumes de la Segona Guerra Mundial. Però mira per on, una dècada després, el mestre de l'animació japonès (que ja té 82 anys) ha tornat en plena forma per enllaçar d'una forma subtil aquell film (que ja no podem dir que era testamental) amb un altre que ben bé ho podria ser: *El chico y la garza*.

Amb aquest, Miyazaki reprèn el poder evocador de la fantasia (a l'anterior només apareixia a les seqüències oníriques) per tornar a reflectir com de persistents són encara les ferides i els traumes causats per les bombes d'Hiroshima i Nagasaki, i amb un missatge que és present a les seves obres fonamentals: la facilitat amb què els humans podem destruir el nostre estimat món. La guerra, aquesta terrible realitat que contínuament amenaça la nostra existència i, per si ens havíem oblidat, que ens demostra com som de fràgils.

Llum, foc i destrucció. Així arrenca de ple, només pujar el teló, la pel·lícula, amb la imatge de com la catàstrofe assola un Tòquio en flames, tan devastadora que sembla anunciar una fi del món (l'hecatombe nuclear?). Un incendi esfereïdor i gent cremada al cor de l'infern, entre les víctimes del qual hi ha la

mare del protagonista, un nen que després de la tragèdia s'anirà a viure a una zona rural amb el seu pare. Allà, amb la nova mare (que és la seva tieta) emprendre un viatge a l'ultramón, acompanyat d'un agró que el guiarà pels regnes dels espectres com el Caront de la mitologia grega.

Miyazaki narra amb un traç inconfusible i servint-se de la imaginació desbordant que desplega a partir de l'enèsima versió personal d'Àlícia al País de les Meravelles un nou viatge de redempció que no deixa de ser un compendi de bona part de la seva filmografia (d'aquí també una certa sensació de déjà-vu en alguns moments). Hi trobarem punts que remeten al barroquisme d'*El castell ambulat* (2004), l'univers fantàstic d'*El meu veí Totoro* (1988), el poder de la mare natura que es rebel·la quan hi ha tanta violència de *La princesa Mononoke* (1997). Tot amb l'imaginari personal que beu de les llegendes i mites japonesos, que tan bé va plasmar a *El viatge de Chihiro* (2002), la pel·lícula que el va consagrar i amb la qual, va rebre el beneplàcit de la indústria cinematogràfica més enllà del seu país, sent premiat amb l'Os de Berlín, el Bafta i l'Oscar.

Jordi Camps Linnell
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona